Ще вчора була осінь.

Чорні — без листя — дерева самотіли в чорних калюжах під пронизливим вітром. Сірко замерз і ні на які Денискові вмовляння навіть носа не захотів показати з будки. Потупцював-потупцював Дениско зранку біля криниці, де було сухо, та й сховався в хату на цілий день. Ніщо більше не виманило його надвір.

А вночі йому приснилося, що падає сніг. Великою, неоглядною хмарою опускається аж із самісінького неба на землю.

Вранці скочив на ноги — і до вікна.

Гульк — аж там сніг. Сніг, куди тільки очі глянуть.

Просто дивина! Це ж як вийшло: сніг і приснився, і випав...

Розповів про те мамі.

— Сніг приснився тобі, бо ти його дуже чекав і виглядав, а випав він, бо повинен уже був нарешті випасти,— пояснила вона.— Зрозумів?

— Зрозумів... І все одно цікаво.

— Звичайно, цікаво,— погодилася мама.

Надворі було тихо й урочисто. Наче на картині: біле небо, білі дерева, білі хати. В повітрі знехотя пролітали великі, мов метелики, сніжинки.

Дениско з Сірком вистрибом кинулися на вулицю.

Сірко — попереду, Дениско — за ним.

І проклали перший рівненький слід попід парканами. Ніби хтось провів риску на чистому аркуші паперу.

Гасали аж до обіду. Мати ледве вигукала до хати.

Дениско відігрівався на лежанці, а мама говорила з татом.

— Запізнилася трохи зима,— казала вона.

— Та ні,— відповідав батько.— Це так здається, бо була дуже дощова осінь. Лило ж — як найнялося.

— Вже й не вірилося, що колись ті дощі скінчаться... Зате зараз яка краса!

— Так, дуже гарна молода зима,— промовив батько.

— Молода зима! — аж підскочив на лежанці од здивування Дениско. — Я ще такого не чув! Це так і називається?

— Так і називається.

— Яку гарну назву хтось придумав! — І ще раз повторив: — Молода зима...

Набігався Дениско по першому сйігу, натомився, розігріло й розморило його тепло, і він серед дня заснув.

І приснилося йому, що до них у вулицю йде молода зима — у білій пуховій хустці, у білому кожушку і в білих валянках. А обличчя в неї — обличчя його мами. І голос — теж.

Спить Дениско. А мама стоїть біля нього і каже:

— Це ж яка радість для нього — сніг... Набігався, натомився, хай відпочине.

То її голос прийшов у Денисків сон.